

ฝ่ายเกษตร ประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา
(OFFICE OF AGRICULTURAL AFFAIRS, JAKARTA)

ความเคลื่อนไหวด้านการเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย เดือนมกราคม 2567

กระทรวงเกษตรเร่งฉีดวัคซีน FMD ทั่วประเทศ

กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ (DGLAHS) กระทรวงเกษตร ร่วมกับสำนักงานปศุสัตว์จังหวัด สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ/เมือง และสมาคมผู้เลี้ยงและผู้ขุนโคอินโดนีเซีย (The Indonesian Cattle Farmers and Feedloters Association: APPSI) ดำเนินการแจกวัคซีนป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) และฉีดวัคซีนให้กับสัตว์ในหลายจังหวัดทั่วอินโดนีเซีย เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของไวรัสโรค FMD และรักษาสุขภาพของปศุสัตว์ให้แข็งแรง พร้อมทั้งลดความเสี่ยงจากโรคที่อาจส่งผลกระทบต่อ การเลี้ยงปศุสัตว์และความมั่นคงทางอาหารของประเทศ

นาย Edy Budi Susila หัวหน้าศูนย์สัตวแพทย์ด้านเภสัชกรรมหลัก (BBVF Pusvetma) เมืองสุราบายา จ.ชวาตะวันออก ในฐานะผู้ประสานงานกิจกรรมในพื้นที่การเลี้ยงปศุสัตว์อำเภอ Situbondo จ.ชวาตะวันออกเปิดเผยว่า วัคซีนโรค FMD ที่แจกจ่ายเป็นผลิตภัณฑ์จาก BBVF Pusvetma กระทรวงเกษตร ที่ได้รับการทดสอบและอนุมัติจาก DGLAHS สำหรับการควบคุมโรค FMD ในอินโดนีเซีย ได้ถูกส่งมอบให้แก่หัวหน้าสำนักงานบริการปศุสัตว์และประมง (The Animal Husbandry and Fisheries Service) อำเภอ Situbondo พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่จากสำนักงานสัตวแพทย์ท้องถิ่น (District Veterinary Authority: POV) เจ้าหน้าที่สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด เจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยการผสมเทียม Singosari (The Singosari Artificial Insemination Center: BBIB) และประธานสมาคม APPSI จ.ชวาตะวันออก เพื่อนำวัคซีนไปแจกจ่ายให้กับเจ้าหน้าที่สุขภาพสัตว์เพื่อฉีดให้แก่สัตว์ที่มีสุขภาพดี เพื่อป้องกันและจำกัดการแพร่ระบาดของโรค FMD

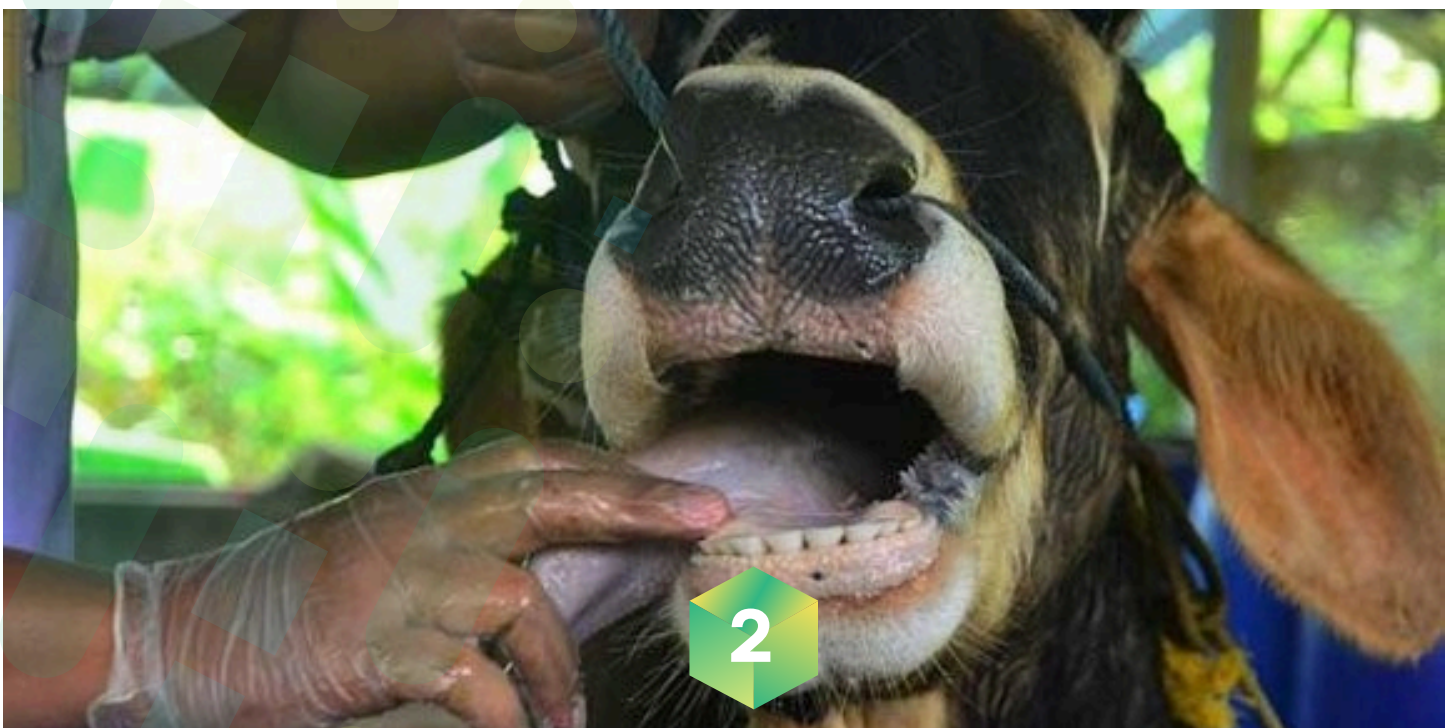
(หน้าต่อไป)

กระทรวงเกษตรเร่งฉีดวัคซีน FMD ทั่วประเทศ (ต่อ)

นาย Edy ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า การแจกวัคซีนโรค FMD ในครั้งนี้ มีทั้งหมด 2,000 ขวด หรือ 50,000 โดส ซึ่งได้กระจายไปยังพื้นที่ต่างๆ เช่น จ.ชวาตะวันออก จ.ชวากลาง จ.ชวาตะวันตก จ.บันเต็น จ.ยอกยAKARTA จ.ลัมปุง และกรุงจาการ์ตา สำหรับการส่งมอบวัคซีน 12,500 โดส ใน จ.ชวาตะวันออก ได้มอบให้กับสำนักงานปศุสัตว์อำเภอ Kediri อำเภอ Blitar อำเภอ Tulungagung อำเภอ Jombang อำเภอ Situbondo อำเภอ Bondowoso อำเภอ Banyuwangi และอำเภอ Jember โดยนาย Makmun ผู้อำนวยการฝ่ายการแปรรูปและการตลาดผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ (Processing and Marketing of Livestock Products: PPHNAK) พร้อมด้วย นาย Akbar หัวหน้าศูนย์ BBIB Singosari ได้ดูแลการแจกจ่ายวัคซีนในพื้นที่อำเภอ Kediri พร้อมกล่าวว่า การแจกวัคซีนในครั้งนี้ แสดงถึงความมุ่งมั่นของกระทรวงเกษตรในการควบคุมโรค FMD ในพื้นที่ต่างๆ และยังเตรียมความช่วยเหลือเพิ่มเติม เช่น ยา ยาปฏิชีวนะ และสารฆ่าเชื้อโรค เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรในการป้องกันและจัดการกับโรคอื่นๆ ที่อาจเกิดขึ้น

นาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการเตรียมความพร้อมรับมือกับการระบาดของโรคสัตว์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต โดยกล่าวว่า สุขภาพของสัตว์เป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนการเพิ่มผลผลิตปศุสัตว์ในประเทศ การฉีดวัคซีนถือเป็นมาตรการป้องกันที่สำคัญในการรักษาสุขภาพปศุสัตว์และป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่างๆ รวมทั้งโรค FMD การควบคุมโรคสัตว์เป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างความมั่นคงทางอาหารจากสัตว์และส่งเสริมภาคปศุสัตว์ในอินโดนีเซีย ความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพระหว่างกระทรวงเกษตร ผู้ผลิตยาปศุสัตว์ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ จึงเป็นกุญแจสำคัญในการจัดการกับการระบาดของโรค FMD และหวังว่า ด้วยความร่วมมือที่แข็งแกร่ง จะสามารถควบคุมการแพร่ระบาดของโรค FMD ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ภาคปศุสัตว์ของอินโดนีเซียมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างยั่งยืน

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตร วันที่ 1 มกราคม 2568

KKP ผลักดันชาวกลางสู่ศูนย์กลางการประมง ส่งออกแซงหน้าเวียดนาม!

นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยว่า KKP มุ่งมั่นเสริมสร้างภาคการประมงของอินโดนีเซีย เพื่อสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารและเพิ่มการส่งออกของประเทศ ปัจจุบันผลิตภัณฑ์การประมง (Fisheries production) ของอินโดนีเซียมีปริมาณรวมทั้งสิ้นกว่า 13 ล้านตันต่อปี โดยแบ่งเป็น 7.8 ล้านตัน จากการจับสัตว์น้ำและ 5.6 ล้านตันจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ แม้ว่าตัวเลขเหล่านี้จะมีความสำคัญ แต่ยังคงตามหลังประเทศเวียดนามที่มีการผลิตรวมถึง 28 ล้านตัน โดยแบ่งเป็น 25 ล้านตันจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และ 3 ล้านตันจากการประมงจับสัตว์น้ำ

เพื่อแก้ไขช่องว่างดังกล่าว KKP จึงตั้งเป้าที่จะเสริมสร้างความสามารถในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ โดยเฉพาะใน จ.ชวากลาง ซึ่งในปัจจุบันมีการผลิตถึง 847,000 ตัน มูลค่าถึง 7.68 ล้านล้านรูเปียห์ อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการประมง โดยมูลค่าการส่งออกอยู่ที่ 5 ล้านล้านรูเปียห์ (326.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งมีศักยภาพในการผลักดันการส่งออกของประเทศได้อย่างมาก นาย Trenggono หวังว่า อินโดนีเซียจะสามารถขยายมูลค่าการส่งออกให้สูงกว่าเวียดนามได้ในอนาคต

KKP วางแผนที่จะฟื้นฟูอุปทานในพื้นที่ชายฝั่งทางตอนเหนือของเกาะชวา รวมถึงจ.ชวากลาง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว โดยในปี 2568 มีแผนพัฒนาพื้นที่ในระยะแรกครอบคลุม 20,000 เฮกตาร์ นอกจากนี้ ได้ย้ำถึงความสำคัญของการสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่นและการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งชาติ (State Electricity Company: PLN) เพื่อให้มีการจัดหาพลังงานที่เพียงพอสำหรับการเพาะเลี้ยงปลาทิลapia สำหรับตลาดในประเทศและการส่งออก อีกทั้ง KKP ยังมีแผนส่งเสริมโครงการ “รักการกินปลา” (Gemar Makan Ikan) ใน จ.ชวากลาง เนื่องจากการบริโภคปลาของประชาชนในภูมิภาคนี้อยู่ที่ร้อยละ 15.6 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ โดยมุ่งหวังที่จะพัฒนาสุขภาพของประชาชนผ่านโภชนาการที่ดีขึ้น

ที่มา: indoraya.news วันที่ 2 มกราคม 2568

อินโดนีเซียเร่งส่งออกเม็ดมะม่วงหิมพานต์ สร้างโอกาสใหม่ในตลาดโลก

เม็ดมะม่วงหิมพานต์เป็นวัตถุดิบที่มีประโยชน์หลากหลาย กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นในตลาดโลก นอกจากจะช่วยให้รสชาติให้กับอาหารแล้ว เม็ดมะม่วงหิมพานต์ยังถูกนำไปใช้เป็นส่วนประกอบสำคัญในผลิตภัณฑ์สุขภาพและความงาม ทำให้กลายเป็นสินค้าเพื่อการส่งออกที่มีแนวโน้มเติบโตอย่างมาก อินโดนีเซียในฐานะผู้ผลิตชั้นนำ ยังคงพัฒนาวิธีการผลิตที่ทันสมัยเพื่อรองรับความต้องการที่เพิ่มขึ้นในตลาดต่างประเทศ ข้อมูลการส่งออกทั่วโลกจาก Volza ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มออนไลน์ที่ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ ระบุว่า การค้าผลิตภัณฑ์เม็ดมะม่วงหิมพานต์ทั่วโลกมีการจัดสรรรวม 603 ครั้ง จากผู้ส่งออก 113 ราย ส่งไปยัง 130 ผู้ซื้อในหลายประเทศ โดยอินโดนีเซียครองส่วนแบ่งการตลาดด้วยการส่งออก 544 ครั้ง ตามด้วยประเทศจีน 25 ครั้ง และสหรัฐอเมริกา 11 ครั้ง และประเทศอื่นๆ อีก 23 ครั้ง การครองตำแหน่งผู้นำของอินโดนีเซียในฐานะผู้ผลิตหลักได้รับการสนับสนุนจากสภาพภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกเม็ดมะม่วงหิมพานต์ โดยเฉพาะในจังหวัดนุซาเต็งการาตะวันออก ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ผลิตที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ

ประเทศที่เป็นตลาดหลักสำหรับการส่งออกเม็ดมะม่วงหิมพานต์ของอินโดนีเซีย ได้แก่ จีน สหรัฐอเมริกา อินเดีย และเยอรมนี ซึ่งเม็ดมะม่วงหิมพานต์จากอินโดนีเซียมีโอกาสเพิ่มการส่งออกมากกว่านี้ แต่ปัจจุบัน ยังไม่ได้มีการส่งออกอย่างเต็มที่ เช่น ศักยภาพในการส่งออกไปยังจีนมีมูลค่า 290 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่มีการส่งออกจริงเพียง 11 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะที่ศักยภาพในการส่งออกไปสหรัฐอเมริกามีถึง 113 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่การส่งออกจริงอยู่ที่ 61,000 ดอลลาร์สหรัฐเท่านั้น ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงโอกาสสำคัญที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ในตลาดสำคัญอย่างจีน และสหรัฐอเมริกา เพื่อเพิ่มการส่งออก อินโดนีเซียจำเป็นต้องมุ่งเน้นการปรับปรุงคุณภาพสินค้าให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล รวมถึงการเพิ่มมูลค่าโดยการแปรรูปเม็ดมะม่วงหิมพานต์ให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูง เช่น น้ำมันหอมระเหย หรือส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์ดูแลผิว รวมถึงต้องเร่งส่งเสริมการตลาดในตลาดสำคัญต่างๆ ท่ามกลางความต้องการสินค้าธรรมชาติและออร์แกนิกที่เพิ่มขึ้นทั่วโลก อินโดนีเซียจึงมีโอกาสมหัศจรรย์ในการวางตำแหน่งเม็ดมะม่วงหิมพานต์ให้เป็นสินค้าสำคัญในตลาดการค้าระหว่างประเทศ

ที่มา: indoraya.news วันที่ 2 มกราคม 2568

อินโดนีเซียตั้งเป้าปี 68 หยุคนำเข้าข้าว ข้าวโพด น้ำตาล และเกลือ มุ่งผลิตภายในประเทศ สร้างความมั่นคงทางอาหาร

เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2567 ภายหลังจากการประชุมที่ทำเนียบประธานาธิบดี กรุงจาการ์ตา นาย Zulkifli Hasan รัฐมนตรีประสานงานด้านอาหาร (Coordinating Minister for Food Affairs) เปิดเผยว่า ในปี 2568 รัฐบาลอินโดนีเซียตัดสินใจจะไม่นำเข้าสินค้าหลักสำคัญ 4 รายการ ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด น้ำตาล และเกลือ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหาร และมุ่งเน้นการเพิ่มผลผลิตภายในประเทศเป็นหลัก นาย Zulkifli กล่าวเพิ่มเติมว่า ผลผลิตข้าวในปี 2568 มีแนวโน้มที่ดี คาดว่าในเดือนธันวาคม 2567 ผลผลิตข้าวว่าจะอยู่ที่ 800,000 ตัน และจะเพิ่มขึ้นเป็น 1.3 ล้านตันในเดือนมกราคม 2568 และอาจสูงถึง 2.08 ล้านตันในเดือนกุมภาพันธ์ 2568 นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ดำเนินการปรับเพิ่มราคารับซื้อข้าว และข้าวโพดของรัฐบาล (Government Purchase Price: HPP) โดยราคาข้าวจะเพิ่มจาก กิโลกรัมละ 6,000 รูเปียห์ เป็น 6,500 รูเปียห์ และราคาข้าวโพดจะเพิ่มจากกิโลกรัมละ 5,000 รูเปียห์ เป็น 5,500 รูเปียห์ เพื่อกระตุ้นให้เกษตรกรมีแรงจูงใจในการปลูกและช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น สำหรับการรับซื้อผลผลิต รัฐบาลจะรับซื้อข้าวและข้าวโพดจากเกษตรกรทั้งหมด โดยไม่คำนึงถึงปริมาณของผลผลิตตามราคาที่กำหนด เพื่อช่วยให้เกษตรกรมีรายได้ที่มั่นคงและสนับสนุนการผลิตภายในประเทศ

ที่มา: Liputan 6 วันที่ 2 มกราคม 2568

KKP ตั้งเป้าผลิตเกลือพอเพียงในปี 2570

นาย Victor Gustaaf อธิบดีกรมการวางแผนเชิงพื้นที่ทางทะเล (Marine Spatial Planning: MSP) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยว่า KKP ได้จัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อบรรลุเป้าหมายการผลิตเกลือแห่งชาติในปี 2570 โดยขั้นตอนแรกเน้นการผลิตเกลือในประเทศ ในปี 2568 รัฐบาลตัดสินใจไม่นำเข้าเกลือสำหรับการบริโภค ซึ่งคาดว่าความต้องการเกลือในประเทศในปี 2567-2568 อยู่ที่ 4.9 ล้านตัน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.5 ต่อปี เนื่องจากการเติบโตของประชากรและการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม สำหรับแผนการผลิตเกลือในประเทศปี 2568 ตั้งเป้าไว้ที่ 2.25 ล้านตัน และหากรวมสต็อกเกลือที่เหลืออยู่ 836,000 ตัน จะทำให้การจัดการเกลือในประเทศสามารถรองรับได้ถึงร้อยละ 63 ของความต้องการทั้งหมด ส่วนปริมาณความต้องการที่ยังขาดอยู่ถือเป็นโอกาสทางธุรกิจที่น่าดึงดูดสำหรับผู้ผลิตเกลือวัตถุดิบ ไม่ว่าจะเป็นเกษตรกรผู้ผลิตเกลือหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

KKP ได้วางแผนจำลองการผลิตเกลือในประเทศร่วมกับภาคส่วนต่างๆ อาทิ เกษตรกรผู้ผลิตเกลือ รัฐบาลท้องถิ่น และผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม ส่วนหนึ่งของแผนดังกล่าว KKP ได้ระบุพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาบ่อเกลือ หนึ่งในพื้นที่คือเขต Indramayu จ.ชวาตะวันตก ซึ่งจะเป็นจุดหลักในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการฝึกอบรมเกษตรกร และการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ในปี 2567 พื้นที่การผลิตเกลือในเขต Indramayu อยู่ที่ 1,445.65 เฮกตาร์ มีกำลังการผลิตรวม 135,891.10 ตัน (ผลผลิต 94 ตัน/เฮกตาร์) ปัจจุบันสต็อกเกลือในพื้นที่มีจำนวน 25,000 ตัน กระจายใน 4 ตำบล คือ ตำบล Krangkeng ตำบล Losarang ตำบล Kandanghaur และตำบล Patrol นอกจากนี้ KKP ยังสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตที่เรียกว่า Geomembrane ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่สามารถช่วยเพิ่มคุณภาพและปริมาณของเกลือที่ผลิตโดยเกษตรกรท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับปี 2568 KKP มีแผนเปิดตัวโครงการขยายบ่อเกลือในพื้นที่ จ.นูซาเต็งการาตะวันออก โดยตั้งเป้าหมายการพัฒนาพื้นที่ 2,500 เฮกตาร์ ด้วยวิธีการผลิตแบบดั้งเดิมผสมผสานการใช้เครื่องจักรในการเก็บเกี่ยว นอกจากนี้ยังมีแผนเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเกลือผ่านเทคโนโลยีการผลิตเกลืออย่างเข้มข้น (Concentrated brine) มาใช้ใน 5 จังหวัด รวมถึง จ.ชวาตะวันตก พื้นที่เป้าหมายรวม 1,800 เฮกตาร์ ในปี 2567 การผลิตเกลือของเกษตรกรในประเทศประมาณ 2.04 ล้านตัน ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ที่ 2 ล้านตัน แสดงให้เห็นว่าโครงการพัฒนาบ่อเกลือได้ดำเนินตามแผนอย่างมีประสิทธิภาพ นาย Victor มั่นใจว่า ด้วยการสนับสนุนด้านเทคโนโลยี การเพิ่มขีดความสามารถในการผลิต และการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน KKP จะสามารถบรรลุเป้าหมายการผลิตเกลือในประเทศได้สำเร็จ ผลิตภัณฑ์เกลือจากเกษตรกรในปัจจุบันมีคุณภาพและสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ได้ ซึ่งในอนาคตคาดว่าจะไม่จำเป็นต้องนำเข้าเกลืออีกต่อไป

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 4 มกราคม 2568

หยุดนำเข้าข้าวปี 2568!

กระทรวงเกษตรเตรียมเมล็ดพันธุ์คุณภาพสูง 90,000 ตัน ยกกระดับผลผลิต

เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2567 ในการประชุมประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและความมั่นคงด้านอาหาร ณ เมืองเซมารัง จ.ชวากลาง นาย Sudaryono รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรเปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรได้จัดเตรียมเมล็ดพันธุ์ข้าวและข้าวโพดคุณภาพดี จำนวน 90,000 ตัน ซึ่งจะครอบคลุมพื้นที่ 3.7 ล้านเฮกตาร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรของประเทศและสนับสนุนโครงการของรัฐบาลในการลดการนำเข้าข้าว ซึ่งการจัดการพันธุ์ข้าวคุณภาพดีจะมุ่งเน้นไปในพื้นที่ที่มีดัชนีการเพาะปลูก (IP) ค่อนข้างต่ำ เพื่อช่วยเพิ่มผลผลิตและสนับสนุนความมั่นคงทางอาหารทั่วประเทศ ในปี 2568 กระทรวงเกษตรได้จัดสรรงบประมาณสำหรับเมล็ดพันธุ์ข้าวมากกว่า 3 ล้านเฮกตาร์ ส่วนที่เหลือจะเตรียมไว้สำหรับพันธุ์ข้าวโพด

นาย Sudaryono กล่าวเพิ่มเติมว่า การใช้เมล็ดพันธุ์คุณภาพดีจะช่วยเพิ่มผลผลิตข้าวได้ถึงร้อยละ 15 - 20 ดังนั้น กระทรวงเกษตรจึงให้ความสำคัญกับการกระจายเมล็ดพันธุ์คุณภาพดีให้แก่เกษตรกรทั่วประเทศ นอกจากนี้ ยังมีแผนให้หน่วยงาน Bulog ควบคุมผลผลิตจากเกษตรกร โดยเฉพาะใน จ.ชวากลาง ซึ่งเป็นแหล่งผลิตข้าวสำคัญของประเทศ เพื่อรักษาเสถียรภาพราคาข้าวและปกป้องเกษตรกรจากความผันผวนของราคาหลังการเก็บเกี่ยว ขณะเดียวกัน นาย Zulkifli Hasan รัฐมนตรีประสานงานด้านอาหาร (Coordinating Minister for Food Affairs) เปิดเผยว่ ในปี 2568 อินโดนีเซียจะไม่ดำเนินการเกี่ยวกับการนำเข้าวัตถุดิบอาหารบางประเภท รวมทั้งข้าว เกลือ และน้ำตาล โดยกล่าวว่า การรับซื้อข้าวจากเกษตรกรจะถูกควบคุมโดย Bulog ตามคำสั่งของประธานาธิบดี เพื่อรักษาเสถียรภาพของราคา ด้วยการดำเนินการนี้ รัฐบาลเชื่อมั่นว่าจะสามารถเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารของอินโดนีเซีย ลดการพึ่งพาการนำเข้า และสนับสนุนความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรทั่วประเทศ

ที่มา: กระทรวงเกษตร วันที่ 6 มกราคม 2568

อินโดนีเซียมีแผนนำเข้าโคนม 100,000 ตัว จากสหรัฐฯ

เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2568 ในการหารือและข้อตกลงไม่เปิดเผยข้อมูล (Discussion and Non-Disclosure Agreement: NDA) ที่จัดขึ้น ณ กรุงจาการ์ตา นาย Febryanto เทรย์นโต นักเศรษฐศาสตร์แห่งอินโดนีเซีย (The Indonesian Milk Cooperatives Association: GKSI) เปิดเผยว่า GKSI วางแผนที่จะนำเข้าโคนมจำนวน 100,000 ตัวจากสหรัฐอเมริกา เพื่อเพิ่มการผลิตนมและสนับสนุนโครงการอาหารเสริมโภชนาการฟรีของรัฐบาล (Government's Free Nutritional Meals: MBG) ซึ่งโครงการนี้มีวัตถุประสงค์ในการปรับปรุงคุณภาพพันธุ์โคนมในท้องถิ่น ซึ่งเป็นพันธุ์ผสมระหว่างโคนมพื้นเมืองของอินโดนีเซียและโคนมพันธุ์โฮลสไตน์ฟรีเซียน (Holstein Friesian) โดยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายเข้าร่วม อาทิ กระทรวงประสานงานด้านอาหาร กระทรวงเกษตร กระทรวงการค้า สถานเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา และบริษัทผลิตนมชั้นนำต่างๆ เช่น Ultrajaya, Nestlé Indonesia และ Frisian Flag Indonesia

นอกจากนี้ แผนการนำเข้าโคนมดังกล่าวยังมุ่งหวังที่จะฟื้นฟูประชากรโคนมที่ลดลงจากการระบาดของโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) เมื่อปี 2565 ที่อินโดนีเซียสูญเสียโคจำนวนมาก รวมถึงตอบสนองความต้องการโคนมเร่งด่วน ประมาณ 65,000 ตัว เพื่อสนับสนุนโครงการ MBG ของประธานาธิบดี Prabowo Subianto การนำเข้าโคนมในครั้งนี้สะท้อนถึงความมุ่งมั่นของ GKSI ที่จะพัฒนาการผลิตนมของประเทศ นาย Febryanto ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ศาสตราจารย์ Epi Taufiq ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันโภชนาการแห่งชาติ (National Nutrition Institute) ได้ยืนยันถึงบทบาทสำคัญของนมในการเพิ่มประสิทธิภาพทางโภชนาการของเด็ก ขณะที่ นาง Lisa Ahranjian ที่ปรึกษาฝ่ายเกษตร สถานเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำอินโดนีเซีย กล่าวชื่นชมความพยายามของ GKSI โดยถือว่าการเคลื่อนไหวเชิงกลยุทธ์ในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างอินโดนีเซียและสหรัฐฯ พร้อมทั้งช่วยพัฒนาคุณภาพและปริมาณการผลิตนมของอินโดนีเซีย

ที่มา: metrotvnews. วันที่ 6 มกราคม 2568

หมายเหตุ:

Frisian Holstein (หรือ Holstein Friesian) คือ สายพันธุ์โคนมที่มีต้นกำเนิดจากสองภูมิภาคหลักคือ Friesland (เนเธอร์แลนด์) และ Holstein (เยอรมนี) ซึ่งเป็นโคพันธุ์ที่มีชื่อเสียงในการผลิตนมในปริมาณมากและมีการใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก เนื่องจากมีลักษณะทางพันธุกรรมที่ทำให้สามารถผลิตนมได้ดีและมีขนาดตัวใหญ่ โคสายพันธุ์นี้มีลักษณะเด่นคือมีสีขาวและดำเป็นสัญลักษณ์

การพัฒนาโครงการฟาร์มโคนม ระบบการดูแลในคอก (COLONY SYSTEM)

เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2567 นาย Bayu Aji Handayanto สมาชิกสมาคมสหกรณ์โคนมแห่งอินโดนีเซีย (The Indonesian Milk Cooperatives Association: GKSI) เปิดเผยว่า รัฐบาลอินโดนีเซียได้เชิญชวนให้ GKSI มีส่วนร่วมในบริหารจัดการฟาร์มโคนมแบบบูรณาการ ระบบการดูแลในคอก (Colony System) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนโครงการอาหารเสริมโภชนาการฟรี (Government's Free Nutritional Meals: MBG) ของรัฐบาล ฟาร์มโคนมนี้จะดำเนินการร่วมกับกลุ่มบริษัทอาหาร ID FOOD Holding บริษัท PT Perkebunan Nusantara (PTPN) I เกษตรกรท้องถิ่น และอุตสาหกรรมแปรรูปนม (Industri Pengolahan Susu: ITS) โดยมีแผนนำเข้าโคนมจากบราซิล 200,000 ตัวในปีนี้ ซึ่งได้มีการลงนามข้อตกลงร่วมกันเมื่อปลายปี 2567 เป็นการกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานและความร่วมมือระหว่างทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยขั้นตอนแรกเริ่มจากการพัฒนาพื้นที่เชิงเขาในภูมิภาค Malabar จ.ชวาตะวันตก และมีแผนจะขยายไปยัง จ. ชวาตะวันออก และ จ. ชวากลาง

นาย Bayu ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า บริษัท PTPN I ได้จัดเตรียมพื้นที่ขนาด 2,000 เฮกตาร์ ในการสร้างฟาร์มโคนมระบบ Colony ขนาด 600 เฮกตาร์ และการพัฒนาฟิซอาหารสัตว์ สำหรับโคนมจำนวน 30,000 ตัว ซึ่งจะได้รับการดูแลโดยเกษตรกรหรือผู้เลี้ยงโคนมท้องถิ่นภายใต้การดูแลของ GKSI ดังนั้น เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงโคนมเหล่านี้จะไม่ทำการเลี้ยงโคนมที่ฟาร์มของตนเอง แต่จะเลี้ยงในพื้นที่ระบบ Colony System ที่จัดเตรียมไว้ ผลผลิตนมที่ได้จะถูกรับซื้อโดย GKSI ซึ่งจะนำไปจำหน่ายให้กับ ID Food Holding และ ITS นอกจากนี้ GKSI ยังจะดำเนินการแปรรูปนมบางส่วนเป็นนม UHT ขนาดบรรจุ 150 มิลลิลิตรและ 200 มิลลิลิตร ผลิตภัณฑ์นมแปรรูปเหล่านี้จะถูกใช้สนับสนุนโครงการ MBG และเติมเต็มความต้องการนมในประเทศ กระทรวงเกษตรคาดการณ์ปริมาณความต้องการนมสดในประเทศจนถึงปี 2572 ว่าจะสูงถึง 8.5 ล้านตัน แบ่งเป็นความต้องการนมปกติ 4.9 ล้านตัน และ 3.6 ล้านตันสำหรับโครงการ MBG

ดังนั้น เพื่อรองรับความต้องการดังกล่าว กระทรวงเกษตรได้จัดทำแผนการนำเข้าโคนมและการผลิตนมในประเทศระหว่างปี 2568 - 2572 ระยะเวลา 5 ปี รัฐบาลมีแผนที่จะนำเข้าโคนมจำนวน 1 ล้านตัว และตั้งเป้าหมายการผลิตนมในประเทศให้เพิ่มขึ้นเป็น 8.17 ล้านตัน การนำเข้าโคนมและเป้าหมายการผลิตนมจะดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน โดยในปี 2568 รัฐบาลจะนำเข้าโคนมจำนวน 200,000 ตัว พร้อมกับตั้งเป้าหมายการผลิตนม 1.55 ล้านตัน ในปี 2569 และ 2570 จะมีการนำเข้าโคนมเพิ่มขึ้น 300,000 ตัวและ 400,000 ตัวตามลำดับ พร้อมกำหนดเป้าหมายการผลิตนมที่ 2.07 ล้านตันและ 2.9 ล้านตัน ส่วนในปี 2571 การนำเข้าโคนมจะลดลงเหลือ 100,000 ตัว โดยเป้าหมายการผลิตนมที่ 6.53 ล้านตัน และในปี 2572 รัฐบาลจะไม่นำเข้าโคนมอีก แต่ตั้งเป้าหมายการผลิตนมอยู่ที่ 8.17 ล้านตัน สำหรับความขาดแคลนของนมที่ยังคงต้องการจำนวน 0.33 ล้านตัน จะได้มาจากการนำเข้า เพื่อตอบสนองความต้องการทั้งหมดตามแผนที่กำหนดไว้

ที่มา: Kompas วันที่ 7 มกราคม 2568

ยางพาราไม่พอต่อความต้องการในช่วงต้นปี 2568

เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2567 นาย Edy Irwansyah เลขาธิการสมาคมยางพาราแห่งอินโดนีเซีย (Rubber Association of Indonesia: Gapkindo) จ.สุมาตราเหนือ เปิดเผยว่าในช่วงต้นปี 2568 การจัดหายางพาราในพื้นที่ที่ยังคงประสบปัญหาความยากลำบากมากขึ้น สาเหตุหลักมาจากการเปลี่ยนแปลงฤดูกาลจากฤดูฝนสู่ฤดูแล้ง ส่งผลให้การผลิตรายงในท้องถิ่นลดลง และคาดว่าอาจจะใช้เวลาหลายเดือน เนื่องจากสวนยางกำลังเข้าสู่ช่วงการผลัดใบตามธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม การผลิตรายงพาราของเกษตรกรเริ่มฟื้นตัวจากการปรับตัวของราคายางพาราในตลาดโลกที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา และความต้องการวัตถุดิบที่สูงขึ้น ทำให้เกษตรกรหันมาดูแลสวนยางที่เคยถูกละเลยในช่วงที่ราคายางตกต่ำ

ข้อมูลในเดือนธันวาคม 2567 ราคากลางของยางธรรมชาติ TSR20 (Technical Specified Rubber 20) ในตลาดสินค้าล่วงหน้าสิงคโปร์ (Singapore Commodity Exchange: SICOM) อยู่ที่ 197.24 เซนต์ต่อกิโลกรัม สูงกว่าราคากลางในเดือนพฤศจิกายนที่อยู่ 191.11 เซนต์ต่อกิโลกรัม แต่ต่ำกว่าราคากลางในเดือนตุลาคมที่สูงถึง 199.63 เซนต์ต่อกิโลกรัม การเพิ่มขึ้นของราคายางธรรมชาติในตลาดโลกส่งผลดีต่อเกษตรกรผู้ปลูกยางในท้องถิ่น โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกรยาง Mbuah Page ในเขต Deli Serdang จ.สุมาตราเหนือ ที่สามารถขายยางก้อน (Bahan Olah Karet: Bokar) ได้ในราคา 15,500 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม ในการประมูลเมื่อเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ซึ่งสูงกว่าราคาในช่วงกลางปีที่ผ่านมา ที่มักจะอยู่ต่ำกว่า 10,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม

แม้ว่าราคายางในตลาดล่วงหน้าช่วงต้นเดือนมกราคม 2568 จะปรับตัวลดลงอย่างมาก โดยราคาปิด ณ วันที่ 8 มกราคม 2568 อยู่ที่ 184 เซนต์ต่อกิโลกรัม นาย Edy แสดงความหวังว่าการพัฒนาการผลิตยางพาราของเกษตรกรจะช่วยสนับสนุนการเพิ่มผลผลิตในระยะยาว นอกจากนี้ยังเน้นย้ำถึงการพึ่งพาปัจจัยภายนอกของตลาดยางธรรมชาติ เช่น สภาพอากาศและความผันผวนของราคาสินค้าโภคภัณฑ์ ทำให้รัฐบาลและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมจำเป็นต้องพยายามอย่างต่อเนื่องในการรับมือความท้าทายที่มีอยู่ พร้อมทั้งเพิ่มศักยภาพของตลาดส่งออกให้มากที่สุด

ก่อนหน้านี้ การส่งออกยางธรรมชาติของ จ.สุมาตราเหนือ ในเดือนธันวาคม 2567 มีแนวโน้มการปรับตัวดีขึ้นเล็กน้อย แม้จะเผชิญกับความท้าทายจากสภาพอากาศและความผันผวนของราคา โดยปริมาณการส่งออกอยู่ที่ 23,467 ตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.91 เมื่อเทียบกับเดือนพฤศจิกายนที่ 21,162 ตัน อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับเดือนธันวาคม 2566 ซึ่งมีปริมาณส่งออก 23,668 ตัน พบว่าลดลงเล็กน้อย ทั้งนี้ สมาคมยางพารา จ.สุมาตราเหนือ ระบุว่า การเพิ่มขึ้นของปริมาณการส่งออกในเดือนธันวาคม 2567 ได้รับแรงหนุนจากความต้องการที่เพิ่มขึ้นของโรงงานผลิตรายงรถยนต์ ซึ่งสั่งซื้อเพื่อเตรียมสต็อกสำหรับช่วงวันหยุดในเดือนมกราคม 2568 แม้ว่าตลาดโลกยังคงเผชิญกับความผันผวนของราคาก็ตาม

กระทรวงเกษตรฯ และกระทรวงการย้ายถิ่นฐาน

ลงนามข้อตกลงพัฒนาพื้นที่การย้ายถิ่นรองรับการพึ่งพาตนเองด้านอาหาร

เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2568 นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร และนาย Muhammad Iftitah Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการย้ายถิ่นฐาน (Ministry of Transmigration) ได้ลงนามในข้อตกลงเชิงกลยุทธ์สำหรับการบูรณาการการพัฒนา การขยายตัว และการเสริมสร้างศักยภาพในพื้นที่การย้ายถิ่น โดยมีเป้าหมายการพัฒนาและ ส่งเสริมพื้นที่ในชนบทเพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองด้านอาหารในประเทศ เน้นการสร้างกลุ่มคลัสเตอร์และศูนย์กลางเศรษฐกิจใหม่ในชนบท พัฒนาการเกษตรกรรม แบบดั้งเดิมสู่การเกษตรสมัยใหม่

ร.มว. Amran กล่าวว่า โครงการนี้เป็นรูปแบบครบวงจร และมีความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ต่างๆ โดยกระทรวงการย้ายถิ่นฐานจะรับผิดชอบการก่อสร้างที่อยู่อาศัย ขณะที่กระทรวงเกษตร จะสนับสนุนในการเตรียมพื้นที่สำหรับคลัสเตอร์เกษตรกรรมสมัยใหม่ รวมถึงการจัดหาเครื่องมือ และเครื่องจักรทางการเกษตร เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย และสนับสนุนการพัฒนาทักษะต่างๆ โดยการ จัดสรรจำนวนเครื่องมือและเครื่องจักรจะขึ้นอยู่กับจำนวนกลุ่มผู้ย้ายถิ่นฐานที่รับผิดชอบ พื้นที่นั้นๆ เช่น หน่วยจัดการอาหาร (Brigade Pangan) ซึ่งมีสมาชิก 15 คน จะดูแลพื้นที่ขนาด 200 เฮกตาร์ โดยชุดเครื่องมือเกษตรสำหรับกลุ่มหนึ่งจะมีมูลค่า 3,000 ล้านรูเปียห์ ประกอบด้วยรถแทรกเตอร์ 4 ล้อ รถแทรกเตอร์ 2 ล้อ เครื่องเก็บเกี่ยวข้าว เครื่องปลูกข้าว อัตโนมัติ เครื่องปั้มน้ำ และอื่นๆ โดยคาดว่าจะการพัฒนาพื้นที่การย้ายถิ่นฐาน และการเสริม ทักษะจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรและผู้ย้ายถิ่นให้ดีขึ้น

ในอนาคต กระทรวงเกษตรยังมีแผนที่จะเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร โดยมี เป้าหมายในการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ (added value) เพิ่มขึ้นร้อยละ 100 - 200 ขณะที่ ร.มว. Iftitah กล่าวว่า การทำงานร่วมกันในครั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อใช้ศักยภาพที่สำคัญของ พื้นที่ใหม่ การย้ายถิ่นเพื่อสนับสนุนการผลิตอาหาร โดยช่วยสามารถผลิตข้าวได้ถึง ร้อยละ 30 - 40 ของการผลิตข้าวทั้งหมดในประเทศ หากได้รับการสนับสนุนจากเทคโนโลยี ที่เหมาะสม การบรรลุเป้าหมายในการผลิตอาหารให้เพียงพอในประเทศก็จะสามารถเกิดขึ้น ได้อย่างรวดเร็ว

ที่มา: กระทรวงเกษตร วันที่ 12 มกราคม 2568

KKP สร้างโมเดลแปรรูปปูม้า เสริมสร้างเศรษฐกิจชายฝั่ง

วันที่ 13 มกราคม 2568 นาย Budi Sulistiyo อธิบดีกรมเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันผลิตภัณฑ์ทางทะเลและประมง (PDSPKP) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยว่า KKP ประสบความสำเร็จในการพัฒนาโมเดลการแปรรูปสินค้าประมงในระดับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Micro and Small - Scale Businesses: UMK) โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนชายฝั่งสำหรับสินค้าประมงปูม้า ในเมือง Jepara จ.ชวากลาง โครงการต้นแบบนี้ได้รับการสนับสนุนจาก PDSPKP สามารถผลิตได้ถึง 50 กิโลกรัมต่อวัน โรงงานขนาดเล็ก (Mini Plant) ทำการแปรรูปวัตถุดิบปูม้าก่อนที่จะส่งขายให้กับหน่วยแปรรูป (fish processing units: UPI) และส่งออกไปยังสหรัฐอเมริกา ด้วยการสนับสนุนของ Mini Plant ผู้ประกอบการที่เป็นสมาชิกสหกรณ์ จากเดิมที่เพียงแค่ขายปูม้าสดและปูม้าต้ม ได้เปลี่ยนไปขายเนื้อปูม้าปรุงสุกและปอกเปลือกแล้ว

โมเดลนี้ส่งผลให้มูลค่าการขายเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 42.19 รวมถึงเพิ่มผลผลิตได้อีกด้วย สามารถผลิตปูม้าแปรรูปปรุงสุกและปอกเปลือกได้เฉลี่ย 3.3 กิโลกรัมต่อคนต่อวัน โดย PDSPKP ได้ร่วมมือกับสำนักงานประมงท้องถิ่นอำนวยความสะดวกและสร้างความร่วมมือระหว่าง Mini Plant กับ UPI สำหรับการส่งออก สถานที่ตั้งของ Mini Plant อยู่ในหมู่บ้าน Platar ตำบล Tahunan เขต Jepara ซึ่งเป็นโรงงานขนาดเล็กที่พัฒนาขึ้น โดย PDSPKP และได้รับการออกแบบให้สอดคล้องตามหลักเกณฑ์การแปรรูปที่กำหนด นอกจากนี้ PDSPKP ได้จัดการฝึกอบรมการประยุกต์ใช้แนวปฏิบัติที่ดีในการผลิต (Good Manufacturing Practices: GMP) และมาตรฐานการทำความสะอาดและสุขาภิบาลในการดำเนินงาน (Sanitation Standard Operating Procedures: SSOP) รวมถึงการออกใบรับรองความเหมาะสมในการแปรรูประดับ B (Processing Feasibility Certificate "Rank B") จากหน่วยงานควบคุมและตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์ทางทะเลและประมง (BPPMHKP)

(หน้าต่อไป)

นอกจากนี้ นาย Widya Rusyanto ผู้อำนวยการฝ่ายการแปรรูป PDSPKP กล่าวว่า โครงการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งประกอบด้วยบ้านพัก พร้อมระบบประปา และไฟฟ้า รวมทั้งอุปกรณ์จำเป็นในการแปรรูปปูม้า เช่น เต่าแก๊ส หม้อไอน้ำ กล่องเย็น ตู้แช่แข็ง เครื่องกรองน้ำ และระบบบำบัดน้ำเสีย แต่ยังเปิดโอกาสให้ผู้สนใจเป็นผู้ปฏิบัติงานใน Mini Plant ได้ฝึกงานและพัฒนาทักษะการจัดการและแปรรูปผลิตภัณฑ์ปูม้า ขณะนี้ สิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวได้ถูกส่งมอบให้กับสมาคมชาวประมงปูม้าเมือง Jepara และได้รับการบริหารจัดการโดยสหกรณ์ผู้ผลิตปูม้า Nusantara Crab Producers Cooperative) ซึ่งการก่อตั้งสหกรณ์นี้ เกิดจากความร่วมมือระหว่าง PDSPKP สำนักงานประมงท้องถิ่น และพันธมิตรทางธุรกิจในการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรธุรกิจของผู้ประกอบการ

ในอนาคต นาย Widya คาดว่าสหกรณ์จะสามารถดำเนินการรวบรวมปูม้า ผู้แปรรูปปูม้าปอกเปลือก และเป็นพันธมิตรกับหน่วยประมงแปรรูป (UPI) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการธุรกิจและความสามารถในการแข่งขันให้มากยิ่งขึ้น ขณะนี้ Mini plant ได้เริ่มดำเนินการแล้วและสามารถสร้างงานให้กับแรงงานในท้องถิ่น จำนวน 12 คน และเห็นว่า Mini plant ผลิตภัณ์ปูม้าของเมือง Jepara มีศักยภาพที่จะเป็นโมเดลการแปรรูปสินค้าประมงส่งออกที่มีการทำงานร่วมกันของชุมชน และหวังว่ารัฐบาลท้องถิ่นจะสนับสนุนด้านการออกระเบียบข้อบังคับในพื้นที่ การจัดหาโครงสร้างพื้นฐาน และอื่นๆ ควบคู่ไปกับการดำเนินงานที่มีมาตรฐานและความเป็นมืออาชีพ ก่อนหน้านี้นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทะเลและประมง กล่าวว่า การปกป้องและส่งเสริมการทำงานของชาวประมงขนาดเล็กเป็นนโยบายและโครงการที่มีความสำคัญของกระทรวง โดย KKP ได้กำหนด 5 โครงการใหญ่เพื่อสนับสนุนแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงิน (Blue economy) ที่มุ่งสร้างความเป็นอยู่ที่ดีให้กับชาวประมงและชุมชนที่พึ่งพาทรัพยากรทางทะเลและประมง

ที่มา: กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 13 มกราคม 2568

ผู้ประกอบการยางค้ำแผนขยายระยะเวลาเก็บ DHE SDA ชี้กระทบอุตสาหกรรม

เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2567 นาย Aziz Pane ประธานสภายางพาราแห่งอินโดนีเซีย (Indonesia Rubber Council: Dekarindo) เปิดเผยว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยางธรรมชาติได้แสดงความเห็นคัดค้านแผนการของรัฐบาลที่จะขยายระยะเวลาการเก็บรายได้ที่ได้รับจากการส่งออกทรัพยากรธรรมชาติ (Foreign Exchange Earnings from Natural Resource Exports: DHE SDA) จากระยะเวลาเก็บขั้นต่ำสามเดือนเป็นหนึ่งปี โดยแผนการขยายระยะเวลาการเก็บ DHE SDA ดังกล่าว ได้รับการเปิดเผยจากนาย Airlangga Hartarto รัฐมนตรีประสานงานด้านเศรษฐกิจ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2568 ซึ่งนาย Aziz ได้ขอให้รัฐบาลทบทวนแนวคิดนี้ และกล่าวเสริมว่า ในช่วงที่ผ่านมาอุตสาหกรรมยางธรรมชาติประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ ประสิทธิภาพการผลิตสินค้ายางธรรมชาติลดลง เนื่องจากรายได้ของเกษตรกรที่ตกต่ำและไม่สามารถแข่งขันกับสินค้าอื่นได้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเฉพาะรัฐบาล ควรเข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือและรักษาอุตสาหกรรมยางพาราทั้งในส่วนต้นน้ำและปลายน้ำ

นาย Aziz ได้ให้ข้อมูลต่อไปว่า ในปี 2560 อินโดนีเซียผลิตยางธรรมชาติ 3,680 ตัน แต่ในปี 2567 การผลิตลดลงเหลือเพียง 2,167 ตัน ลดลงถึง 1,513 ตันเมื่อเทียบกับปี 2560 นอกจากนี้ การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติก็ลดลงเช่นกัน โดยในปี 2560 มีการส่งออกจำนวน 3,276 ตัน แต่ในปี 2567 ลดลงเหลือเพียง 1,654 ตัน ลดลง 1,622 ตัน อีกทั้งจำนวนโรงงานที่ผลิตยางครัมภ์ (crumb rubber) ก็ลดลงจาก ปี 2560 ที่มีโรงงานที่มีศักยภาพ 152 โรงงาน แต่ในปี 2567 เหลือเพียง 99 โรงงานที่ยังคงดำเนินการ

ด้วยเหตุนี้ Dekarindo จึงคัดค้านข้อเสนอของรัฐบาลในการขยายระยะเวลาการเก็บเงินรายได้ที่ได้รับจากการส่งออกทรัพยากรธรรมชาติ (DHE SDA) โดยยืนยันว่าแนวคิดดังกล่าวจะยิ่งทำให้อุตสาหกรรมยางธรรมชาติในประเทศประสบปัญหาและอาจถึงขั้นล้มละลาย หากรัฐบาลยังยืนยันจะขยายระยะเวลาการเก็บ DHE SDA ดังกล่าว Dekarindo ได้เสนอข้อแนะนำ 2 ข้อเพื่อพิจารณา ประการแรก การกำหนดให้เฉพาะ DHE SDA ของสินค้าโภคภัณฑ์ที่จะต้องนำส่งเข้าสู่ระบบการเงินของอินโดนีเซีย (Indonesian Financial System: SKI) โดยไม่ต้องมีข้อกำหนดในการเก็บรักษา (retention) และประการที่สอง การเพิ่มมูลค่าของ DHE SDA ที่ต้องเก็บรักษา (DHE retention) จาก 250,000 เหรียญสหรัฐเป็น 500,000 เหรียญสหรัฐต่อการแจ้งการส่งออก (Export Customs Declaration: PPE)

นาย Aziz ย้ำเตือนว่าอุตสาหกรรมยางในประเทศเป็นแหล่งรายได้หลักของประชาชนกว่า 10 ล้านคนในอินโดนีเซีย ทั้งเกษตรกร ครอบครัว รวมถึงพ่อค้าและพนักงานในอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบโดยตรงจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายดังกล่าว เกษตรกรและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมยางจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารัฐบาลจะทบทวนข้อกำหนดนี้ใหม่ เพื่อให้สามารถปกป้องและดูแลผลประโยชน์ของประชาชนทั้งหมดได้อย่างเหมาะสม

สุมาตราได้เปิดตัวส่งออกกาแฟสู่ออสเตรเลียและมาเลเซียครั้งแรก: ผลักดันเศรษฐกิจยั่งยืนผ่านสินค้าหลัก

เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2568 นาง Elen Setiadi รักษาการผู้ว่าราชการ จ.สุมาตราได้ร่วมกับนาย Arifin Susanto หัวหน้าหน่วยงานบริการทางการเงินสุมาตราใต้และ บังกา เบอลิตุง นาย Kostan Manalu หัวหน้าหน่วยงานกักกันโรค จ.สุมาตราใต้ และ นาง Anita Setyawati หัวหน้าทีมงานกักกันพืช (Head of the Plant Quarantine Work Team) จัดงานแถลงข่าวเกี่ยวกับการส่งออกกาแฟจาก จ.สุมาตราใต้ไปยังออสเตรเลียและมาเลเซียเป็นครั้งแรก ถือเป็นก้าวเริ่มต้นการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคผ่านระบบการเงินที่ยั่งยืนสำหรับสินค้าเกษตรหลักของสุมาตราใต้

นาง Elen กล่าวว่า จ.สุมาตราใต้เป็นผู้ผลิตกาแฟรายใหญ่ที่สุดในอินโดนีเซีย ภูมิภาคนี้ไม่ได้เน้นเพียงการส่งออก แต่ยังสร้างระบบที่ครอบคลุมตั้งแต่การเก็บเกี่ยวไปจนถึงการสนับสนุนทางการเงิน เพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจและขับเคลื่อนการเติบโต การส่งออกครั้งแรกรวมกาแฟเมล็ดสีเขียวทั้งหมด 19.8 ตัน ประกอบด้วยกาแฟอาราบิกาเกรด 1 จากเมือง Muara Enim จำนวน 8.64 ตัน และกาแฟโรบัสตาเกรด 1 จากเมือง Pagaralam จำนวน 11.16 ตัน ที่จะส่งออกไปยังออสเตรเลียโดยบริษัท PT. Asya Sila Nusantara นอกจากนี้ ยังมีกาแฟโรบัสตาเกรด 4 จากเมือง Pagaralam อีก 39.6 ตัน ที่จะส่งออกไปยังมาเลเซีย โดยบริษัท PT. Agri Ekspor Indonesia ผ่านท่าเรือ Boom Baru เมือง Palembang จ.สุมาตราใต้

ขณะที่นาย Kostan Manalu หัวหน้าหน่วยงานกักกันโรค จ.สุมาตราใต้ ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าการส่งออกเมล็ดกาแฟสีเขียวไปยังมาเลเซีย จะต้องผ่านการรมควัน (fumigation) ตามข้อกำหนดของประเทศปลายทาง เพื่อให้มั่นใจว่าปลอดจากการปนเปื้อนของศัตรูพืช ซึ่งเป็นหนึ่งในมาตรการที่หน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซียใช้ในการรับรองความปลอดภัยและสุขอนามัยของสินค้าในการส่งออก นอกจากนี้ นาง Anita ได้ชี้แจงว่า ประเทศปลายทางแต่ละแห่งมีข้อกำหนดหรือระเบียบบังคับที่แตกต่างกัน โดยยกตัวอย่างข้อกำหนดของมาเลเซียที่ต้องการให้มีการรมควันตามมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรการสุขอนามัยพืช ฉบับที่ 43 (International Standards for Phytosanitary Measures: ISPM No.43)

ทั้งนี้ หน่วยงานกักกันโรค จ.สุมาตราใต้พร้อมสนับสนุนการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของนาย Sahat Manaor Panggabean หัวหน้าหน่วยงานกักกันแห่งอินโดนีเซีย ที่หวังว่าประเทศพันธมิตรจะพิจารณาให้อินโดนีเซียเป็นพันธมิตรทางการค้าสำคัญในตลาดการค้าระหว่างประเทศ

ที่มา: indodaily.co วันที่ 15 มกราคม 2568

หมายเหตุ:

กาแฟอินโดนีเซียถูกจัดเกรดตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสมาคมผู้ส่งออกกาแฟอินโดนีเซีย (Association of Indonesian Coffee Exporters - AICE) โดยแบ่งเกรดหลัก ๆ ดังนี้

- เกรด 1 (Grade 1): มีข้อบกพร่องสูงสุดไม่เกิน 11 รายการต่อ 300 กรัม
- เกรด 2 (Grade 2): มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 12-25 รายการต่อ 300 กรัม
- เกรด 3 (Grade 3): มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 26-44 รายการต่อ 300 กรัม

นอกจากนี้ ยังมีการจัดเกรดเพิ่มเติมสำหรับกาแฟโรบัสต้าอินโดนีเซีย โดยใช้ระบบการจัดเกรดดังนี้

- EK1 (Eerste Kwaliteit): กาแฟคุณภาพสูงสุด มีข้อบกพร่องสูงสุดไม่เกิน 12 รายการต่อ 300 กรัม
- GR1: กาแฟคุณภาพสูง มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 0-11 รายการต่อ 300 กรัม
- GR2: กาแฟคุณภาพดี มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 12-25 รายการต่อ 300 กรัม
- GR3: กาแฟคุณภาพปานกลาง มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 26-40 รายการต่อ 300 กรัม
- GR4: กาแฟคุณภาพต่ำ มีข้อบกพร่องสูงสุดระหว่าง 41-80 รายการต่อ 300 กรัม

การจัดเกรดนี้จะช่วยให้ผู้ซื้อและผู้ค้ามั่นใจในคุณภาพของกาแฟที่ได้รับ และเป็นมาตรฐานที่ใช้ในการค้ากาแฟทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ที่มา: https://fnb.coffee/blog/indonesian-robusta-coffee-grading/?utm_source=chatgpt.com

ISPM หมายเลข 43 (International Standards for Phytosanitary Measures No. 43) คือ มาตรฐานระหว่างประเทศเกี่ยวกับการควบคุมศัตรูพืชและโรคพืช ซึ่งกำหนดข้อกำหนดและวิธีการในการกำจัดหรือควบคุมศัตรูพืชในสินค้าหรือพืชผลที่จะทำการส่งออกข้ามประเทศ โดยเฉพาะการใช้วิธีการรมควัน (fumigation) หรือการใช้สารเคมีในการฆ่าเชื้อโรคและศัตรูพืชในสินค้าการเกษตร เพื่อให้สินค้าปลอดจากโรคและแมลงก่อนการส่งออก มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของโรคพืชและศัตรูพืชข้ามประเทศ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเกษตรกรในแต่ละประเทศที่นำเข้าพืชหรือสินค้าเกษตรจากต่างประเทศ

ความร่วมมือทวิภาคี: อินโดนีเซีย-มาเลเซีย

มุ่งเน้นควบคุมโรคสัตว์และการค้าสินค้าปศุสัตว์

มีการส่งเสริมความร่วมมือทวิภาคีด้านปศุสัตว์ และสุขภาพสัตว์ระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซียอย่างต่อเนื่อง เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2568 มีการจัดการประชุมออนไลน์ หัวข้อ Animal and Animal Products Technical Meeting ซึ่งได้รับเกียรติจากนาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ (DGLAHS) กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย เป็นประธานเปิดการประชุม และนาง Akma binti Ngah Hamid อธิบดีกรมบริการสัตว์แพทย์ กระทรวงเกษตรและความมั่นคงทางอาหารของมาเลเซีย เข้าร่วมการประชุม การประชุมครั้งนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ในด้านการเกษตรและปศุสัตว์ระหว่างทั้งสองประเทศ

นาย Agung Suganda เปิดเผยว่า การประชุมครั้งนี้เป็นก้าวแรกของความร่วมมือที่มีความสำคัญและมีกลยุทธ์มากขึ้น โดยเปิดโอกาสให้มีการขยายความร่วมมือในด้านการค้าผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ และการควบคุมโรคอีกทั้งยังเน้นย้ำถึงความสำคัญในการฟื้นฟูความสัมพันธ์ทวิภาคีที่หยุดชะงักตั้งแต่ปี 2560 ผ่าน Joint Working Group of Agriculture ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงสองประเทศในการทำงานร่วมกันในด้านการเกษตร หนึ่งในวาระสำคัญของการประชุมคือการหารือเกี่ยวกับการควบคุมโรคสัตว์ที่เป็นความท้าทายร่วมกัน อินโดนีเซียและมาเลเซียได้แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ของโรคสัตว์ เช่น โรคกาฬโรคแอฟริกาในม้า (African Horse Sickness) ไข้หวัดหมูแอฟริกัน (African Swine Fever: ASF) โรคพิษสุนัขบ้า (Rabies) โรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) และไข้หวัดนก (Avian Influenza: AI) โดยมาเลเซียได้เปิดเผยข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับสถานการณ์โรคพิษสุนัขบ้าในรัฐซาราวัก ขณะที่อินโดนีเซียได้รายงานถึงความพยายามในการควบคุมโรคต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อภาคปศุสัตว์

ขณะที่นาง Akma binti Ngah Hamid ได้แสดงความชื่นชมต่อความริเริ่มในการจัดประชุม โดยระบุว่าการประชุมครั้งนี้เป็นสิ่งสำคัญในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลเพื่อรับมือกับความท้าทายร่วมกัน ความพยายามของอินโดนีเซียในการจัดกิจกรรมถือเป็นก้าวสำคัญในการเสริมสร้างความร่วมมือด้านปศุสัตว์ และสุขภาพสัตว์ ซึ่งไม่เพียงแต่จะสนับสนุนภาคการปศุสัตว์ของทั้งสองประเทศ แต่ยังคงช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน นอกจากนี้ประเด็นด้านสุขภาพสัตว์แล้ว ยังได้หารือถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ โดยหนึ่งในประเด็นที่ได้รับความสนใจคือการเปิดการส่งออกแพะและแกะ ระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซียอีกครั้ง รวมทั้งการพัฒนาข้อตกลงการส่งออกผลิตภัณฑ์นมและไข่ฟักจากอินโดนีเซีย ทั้งสองประเทศยังได้หารือเกี่ยวกับการเข้าถึงตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ที่มีมูลค่าเพิ่ม และข้อกำหนดในการส่งออกและนำเข้ารวมทั้งกลไกทางเทคนิคอื่นๆ ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในการค้าผลิตภัณฑ์สัตว์

นาย Agung Suganda หวังว่าการประชุมครั้งนี้จะไม่เพียงแต่ช่วยสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับความท้าทายที่มีอยู่ แต่ยังนำไปสู่การสร้างกลไกที่รวดเร็วขึ้นในการดำเนินความร่วมมือในพื้นที่ ซึ่งจะมีผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม เป็นประโยชน์ร่วมกัน และก่อให้เกิดการพัฒนาในภาคการปศุสัตว์ รวมทั้งยกระดับคุณภาพชีวิตสำหรับประชาชนทั้งสองประเทศ

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ วันที่ 15 มกราคม 2568

ปี 2567 อินโดนีเซียส่งออกทุเรียน 600 ตัน ไปไทยและฮ่องกงเป็นหลัก

วันที่ 15 มกราคม 2567 นาง Amalia Adininggar Widyasanti รักษาการหัวหน้าสำนักงานสถิติแห่งชาติอินโดนีเซีย (BPS) ระบุว่า ในปี 2567 อินโดนีเซียสามารถส่งออกทุเรียนได้รวม 600 ตัน คิดเป็นมูลค่า 1.8 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยประเทศไทยและฮ่องกงเป็นตลาดปลายทางหลักสำหรับการส่งออก ในทางกลับกัน อินโดนีเซียยังคงมีการนำเข้าทุเรียนแม้ว่าปริมาณจะน้อยกว่าที่ส่งออกก็ตาม ในเดือนธันวาคม 2567 อินโดนีเซียนำเข้าทุเรียนจำนวน 29.8 ตัน คิดเป็นมูลค่า 246,700 เหรียญสหรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่มาจากมาเลเซีย ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงธันวาคม 2567 อินโดนีเซียได้นำเข้าทุเรียนรวม 459.3 ตัน มูลค่า 3.6 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยส่วนใหญ่นำเข้าจากมาเลเซียและประเทศไทย

นาง Amalia ย้ำว่า ในด้านปริมาณ การส่งออกทุเรียนของอินโดนีเซียยังคงสูงกว่าการนำเข้า อย่างไรก็ตาม ประเด็นนี้ได้รับความสนใจในขณะนี้ คือความสำเร็จของเวียดนามในฐานะผู้ส่งออกทุเรียนชั้นนำ โดยในปี 2567 เวียดนามสามารถส่งออกทุเรียนมูลค่าถึง 3,300 ล้านเหรียญสหรัฐ หรือประมาณ 53.6 ล้านล้านรูเปย์ท์ ซึ่งได้รับแรงหนุนจากปริมาณความต้องการทุเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างมากจากประเทศจีน ในเดือนพฤศจิกายน 2567 รายงานจาก The Strait Times ระบุว่า ประเทศจีนได้นำเข้าทุเรียนรวมทั้งสิ้น 1.53 ล้านตัน และเวียดนามมีส่วนแบ่งตลาดถึงร้อยละ 47 จากปริมาณการนำเข้าดังกล่าว ส่งผลให้มูลค่าการส่งออกทุเรียนของเวียดนามในปี 2567 สูงกว่าการส่งออกทุเรียนของอินโดนีเซีย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของเวียดนามในตลาดทุเรียนโลก

ที่มา:Berita Satu วันที่ 16 มกราคม 2568

ขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน เป็นภัยสิ่งแวดล้อม?

เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2567 ในที่ประชุมวางแผนพัฒนาประเทศสำหรับแผนพัฒนา ระยะกลางแห่งชาติ (National Medium-Term Development Plan Meeting: RPJMN) ประจำปี 2568 - 2572 ประธานาธิบดี Prabowo Subianto ได้สนับสนุนการพัฒนา การปลูกปาล์มน้ำมันในอินโดนีเซีย โดยมีแนวคิดเกี่ยวกับการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน ซึ่งก่อให้เกิดกระแสตอบรับทั้งในเชิงสนับสนุนและคัดค้านจากภาคส่วนต่างๆ โดยฝ่ายที่ สนับสนุนเห็นว่าการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันเป็นแนวทางที่ควรได้รับการส่งเสริม เนื่องจากมีศักยภาพในการสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายที่คัดค้านเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบ เช่น การคุกคามการตัดไม้ทำลายป่า ภาวะโลกร้อน และความเสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติ ทางธรรมชาติ รวมถึงความเป็นไปได้ที่จะก่อให้เกิดความขัดแย้งด้านสิทธิในที่ดินใน พื้นที่เกษตรกรรม

จากแนวคิดการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันนี้ มีประเด็นที่สำคัญ 2 ประการที่รัฐบาล ควรให้ความสำคัญเพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาและการรักษาสิ่งแวดล้อม ประการแรก รัฐบาลควรเสริมสร้างกระบวนการปฏิบัติงานมาตรฐาน (Standard Operating Procedure: SOP) และเพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎระเบียบ ที่เกี่ยวข้องกับการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน โดยการยกระดับมาตรฐานการรับรอง เช่น Indonesian Sustainable Palm Oil (ISPO) และ Roundtable on Sustainable Palm Oil (RSPO) เพื่อรับประกันความยั่งยืนในการผลิตปาล์มน้ำมัน ประการที่สอง การดำเนินระบบวนเกษตร (Agro-Forestry) และการฟื้นฟูที่ดิน ระบบวนเกษตรเป็น การผสมผสานการปลูกพืชหลากหลายชนิดร่วมกับการปลูกปาล์มน้ำมัน เพื่อลด การสูญเสียหน้าที่ยของป่า (ประมาณว่า ลดประโยชน์ที่จะได้จากป่าไร่เปล่าๆ) และ เพิ่มประสิทธิภาพการดูดซับคาร์บอน นอกจากนี้ รัฐบาลควรผลักดันการฟื้นฟูพื้นที่ เพาะปลูกที่ถูกทิ้งร้างหรือเสื่อมโทรม เพื่อรักษาคุณภาพของดินให้สามารถใช้ประโยชน์ ได้อย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ ในระยะยาว รัฐบาลจำเป็นต้องส่งเสริมการกระจายความหลากหลายทางเศรษฐกิจ (Economic Diversification) เพื่อลดการพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติ การพัฒนาอุตสาหกรรม ต้องได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ทั้งอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานจำนวนมาก (Labor-intensive) และอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนจำนวนมาก (Capital-intensive) เพื่อสร้างโอกาสการจ้างงาน และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจในวงกว้าง ความยั่งยืนของ ป่าไม้และสิ่งแวดล้อมถือเป็นปัจจัยสำคัญในการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนทั้งในระดับประเทศ และระดับโลก รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียควรร่วมมือกันในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจควบคู่กับการพัฒนาที่ยั่งยืนและการรักษาสิ่งแวดล้อม เพราะในท้ายที่สุด ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ จะไร้ความหมายหากป่าไม้และสิ่งแวดล้อมไม่สามารถคงอยู่ได้ การเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติทางธรรมชาติ และภาวะโลกร้อนจะกลายเป็นภัยคุกคามสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตในระยะยาว ดังนั้น ความยั่งยืนของป่าไม้และธรรมชาติจึงเป็นกุญแจสำคัญ ในการการพัฒนาที่มั่นคงและเป็นมรดกแก่คนรุ่นหลังในอนาคต

จากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ (BPS) ในปี 2566 ระบุว่า พื้นที่เพาะปลูกปาล์มน้ำมันใน อินโดนีเซียมีทั้งสิ้น 15.4 ล้านเฮกตาร์ โดย 3 จังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันขนาดใหญ่ที่สุดใน ประเทศ ได้แก่ จังหวัดเรียว 2.86 ล้านเฮกตาร์ จ.กาลิมันตันตะวันตก 2.2 ล้านเฮกตาร์ และ จ.กาลิมันตันกลาง 2.19 ล้านเฮกตาร์ โดยอินโดนีเซียยังคงครองตำแหน่งประเทศผู้ผลิต ปาล์มน้ำมันรายใหญ่ที่สุดในโลก จากรายงานของกระทรวงเกษตรสหรัฐอเมริกา (USDA) ประจำปี 2566/2567 ระบุว่า อินโดนีเซียมีปริมาณผลผลิตปาล์มน้ำมันถึง 43 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 56 ของการผลิตทั่วโลก รองลงมาได้แก่ มาเลเซีย ร้อยละ 26 ไทยและโคลัมเบีย ร้อยละ 5 ไนจีเรียและกัวเตมาลา ร้อยละ 2 ปาปัวนิวกินีและโกตดิวัวร์ ร้อยละ 1 ฮอนดูรัส ร้อยละ 0.79 และบราซิล ร้อยละ 0.77 ตามลำดับ ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญ ของอินโดนีเซียในฐานะผู้นำการผลิตปาล์มน้ำมันในตลาดโลก ทั้งในเชิงปริมาณและความสำคัญ ต่อเศรษฐกิจระดับสากล

Produksi Minyak Sawit Tertinggi

	Total Produksi 2023/2024	Produksi Global
Indonesia	43 juta ton	56%
Malaysia	19,7 juta ton	26%
Thailand	3,6 juta ton	5%
Kolombia	1,9 juta ton	5%
Nigeria	1,5 juta ton	2%
Guatemala	890.000 ton	2%
Papua Niugini	820.000 ton	1%
Pantai Gading	600.000 ton	1%
Honduras	595.000 ton	0,79%
Brasil	585.000 ton	0,77%

ที่มา: Kompas วันที่ 18 มกราคม 2568

KKP ย้ำเรือประมงต้องติดตั้ง VMS มุ่งขจัดประมงผิดกฎหมาย เสริมความยั่งยืน

เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2568 นาย Pung Nugroho Saksono อธิบดีกรมการเฝ้าระวังทรัพยากรทางทะเลและประมง (Directorate General of Surveillance for Marine and Fisheries Resources: PSDKP) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยว่า การติดตั้งระบบติดตามเรือ (Vessel Monitoring System: VMS) เป็นข้อกำหนดที่เรือประมงทุกลำต้องปฏิบัติตาม เพื่อสนับสนุนการจัดการทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน และสอดคล้องกับจรรยาบรรณว่าด้วยการทำประมงอย่างรับผิดชอบ (Code of Conduct for Responsible Fisheries: CCRF) ซึ่งประเทศสมาชิกต้องใช้เป็นมาตรการในการจัดการทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืนและมีความรับผิดชอบ มีการติดตามตรวจสอบ ควบคุม และเฝ้าระวัง (Monitoring, Control and Surveillance: MCS) โดยใช้ระบบ VMS ในการตรวจสอบและยืนยันตำแหน่งของเรือประมง เพื่อป้องกันและตรวจสอบการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (Illegal, Unreported, and Unregulated Fishing: IUUF) ซึ่งช่วยให้สามารถติดตามกิจกรรมและการเคลื่อนไหวของเรือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นาย Saiful Umam ผู้อำนวยการฝ่ายควบคุมและปฏิบัติการเรือ (Director of Fleet Control and Operations) กล่าวเพิ่มเติมว่า นอกจากการรับรองการปฏิบัติตามข้อกำหนดการดำเนินงานของเรือประมงในทะเลแล้ว ระบบ VMS ยังสามารถให้ข้อมูลและจัดการเบื้องต้นในกรณีเกิดปัญหาในพื้นที่ทางทะเล ซึ่งจำเป็นต้องใช้ข้อมูลที่มีความแม่นยำหรือใกล้เคียงเวลาจริง (Near Real Time) โดยอาศัยเทคโนโลยีดาวเทียม

(หน้าต่อไป)

ที่ช่วยติดตามสถานะของเรือแต่ละลำ กิจกรรม จุดหมายปลายทาง และข้อมูลอื่นๆ ของเรือประมง หากเกิดอุบัติเหตุ ขาดการติดต่อ หรือพบเรือประมงไม่ดำเนินกิจกรรมตามข้อกำหนด จะสามารถติดตามและตรวจสอบได้ทันที เนื่องจากการติดตามเรือประมงทุกลำในทะเลจะไม่สามารถทำได้หากปราศจากเทคโนโลยีดาวเทียม นอกจากนี้ ระบบ VMS ยังมีประโยชน์สำหรับเจ้าของเรือประมงในการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับส่งออกผลิตภัณฑ์ประมง โดยเฉพาะการตรวจสอบย้อนกลับ (traceability) ซึ่งช่วยให้เจ้าของเรือประมงสามารถตรวจสอบกิจกรรมการจับสัตว์น้ำที่ดำเนินการโดยลูกเรือ เพื่อป้องกันการทำประมงที่ผิดกฎหมาย

ขณะเดียวกัน นาย Ukon Ahmad Furkon ผู้อำนวยการฝ่ายใบอนุญาตทำการประมง และกิจการชาวประมง (Director of Fishing Licence and Fisherman Affairs) ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า KKP ได้ออกหนังสือเวียน เลขที่ B.2403/MEN-KP/XII/2024

- ลงวันที่ 2 ธันวาคม 2567 เรื่อง การเปลี่ยนผ่านการดำเนินการตามนโยบาย การจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (PIT) ซึ่งกำหนดให้มีการติดตั้งระบบติดตามเรือ (VMS) ระบุว่าเรือประมงที่มีใบอนุญาตทำการประมงในระดับภูมิภาค ยังไม่บังคับติดตั้งระบบ VMS
- เรือประมงที่จะทำการประมงในน่านน้ำที่อยู่ห่างออกไปกว่า 12 ไมล์ทะเล และยื่นคำขอหรือย้ายใบอนุญาตทำการประมงหลังหนังสือเวียนฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ต้องติดตั้งระบบ VMS ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2568 และ
- เรือประมงที่ขอย้ายใบอนุญาตทำการประมงก่อนหนังสือเวียนฉบับนี้มีผลใช้บังคับ จำเป็นต้องติดตั้งและเปิดใช้งานระบบ VMS ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2568 เป็นต้นไป

ก่อนหน้านี้ นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง กล่าวว่า นโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (PIT) ที่มีการควบคุมคาดว่าจะช่วยให้ชาวประมงพื้นบ้านมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และรักษาสมดุลระหว่างความต้องการทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ความยั่งยืนของระบบนิเวศน์ ทั้งนี้ KKP จะดำเนินการติดตามและทบทวนการบังคับใช้นโยบาย PIT อย่างเข้มงวด เพื่อส่งเสริมการทำประมงอย่างยั่งยืน และสามารถยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวประมงได้อย่างแท้จริง

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 21 มกราคม 2568

สุลาเวสีกลางยืนยันส่งออกทุเรียนไปจีนตามมาตรฐาน GACC

นาง Novalina เลขาธิการประจำ จ.สุลาเวสีกลาง เปิดเผยว่า รัฐบาล จ.สุลาเวสีกลาง อยู่ระหว่างดำเนินการเพื่อให้การส่งออกทุเรียนจากเขต Parigi Moutong และเขต Poso เป็นไปอย่างราบรื่นและตรงตามมาตรฐานของสำนักงานศุลกากรแห่งประเทศจีน (General Administration of Customs of China: GACC) โดยเน้นย้ำว่าความร่วมมือ และการประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญในการปฏิบัติตาม มาตรฐานการส่งออกทุเรียนไปยังจีน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาล จ.สุลาเวสีกลาง ได้จัดการประชุมทางเทคนิคเพื่อเตรียมการสำหรับการเยือนของคณะผู้แทน GACC มุ่งเน้น การปฏิบัติตามระเบียบและข้อกำหนดการส่งออกทุเรียนไปจีน ซึ่งรวมถึงการดูแลคุณภาพ ขั้นตอนการจัดส่ง และการปฏิบัติตามมาตรการกักกันที่กำหนด นาง Novalina เน้นย้ำถึง ศักยภาพที่สำคัญของการส่งออกทุเรียนจาก จ.สุลาเวสีกลาง โดยคาดว่าจะสามารถเข้าสู่ ตลาดที่มีความต้องการทุเรียนสูงระดับโลกได้

จ.สุลาเวสีกลาง โดยเฉพาะเขต Parigi Moutong และเขต Poso เป็นที่รู้จักในฐานะ พื้นที่ผลิตทุเรียนคุณภาพดีแห่งหนึ่งของอินโดนีเซีย และมีศักยภาพในการเป็นผู้จัดหาทุเรียน หลักสู่ตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะตลาดจีน ซึ่งถือเป็นตลาดทุเรียนที่ใหญ่ที่สุดในโลก นาง Novalina หวังว่า การเยือนของคณะผู้แทน GACC จะเปิดโอกาสใหม่ให้กับเกษตรกร ผู้ปลูกทุเรียนในท้องถิ่น และเสริมสร้างตำแหน่งของอินโดนีเซียในตลาดทุเรียนโลก ทั้งนี้ จ.สุลาเวสีกลางได้รับการขึ้นทะเบียนการส่งออกทุเรียนจาก 3 เขต ได้แก่ เขต Parigi Moutong เขต Poso และเขต Sigi ซึ่งได้ปฏิบัติตามมาตรฐานแนวทางปฏิบัติทางการเกษตร ที่ดี (Good Agricultural Practices: GAP) และมาตรฐานแนวทางปฏิบัติการจัดการที่ดี (Good Handling Practices: GHP) รวมถึงข้อกำหนดการจัดการ การลงทะเบียน และการรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ ส่งผลให้สามารถส่งออกทุเรียนไปยังตลาดต่างประเทศได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อมูลจากสำนักพืชอาหารพืชสวน (Agricultural Office of Food Crops and Horticulture) ระบุว่า การผลิตทุเรียนใน จ.สุลาเวสีกลางในปี 2566 มีผลผลิตสูงถึง 743,256 ตันต่อปี จากต้นทุเรียนกว่า 1.2 ล้านต้น ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2565 ที่ผลิตได้ ประมาณ 563,256 ตัน โดยการผลิตทุเรียนในพื้นที่มีการเติบโตอย่างต่อเนื่องทุกปี และสำหรับการส่งออก ทุเรียนจาก จ.สุลาเวสีกลางมีการส่งออกสองพันธุ์ หลัก ได้แก่ Montong และ Musangking

ที่มา: antaranews.com วันที่ 21 มกราคม 2568

EAST KOLAKA ขึ้นแท่นพื้นที่พัฒนานาข้าวใหม่สูงสุดปี 2568

นาย Rusdin Jaya หัวหน้าสำนักงานพืชอาหารและบริการปศุสัตว์ (The Food Crops and Livestock Service: Distanak) จ.สุลาเวสีตะวันออก เปิดเผยว่า ในปี 2568 จะมีการพัฒนาพื้นที่นาข้าวใหม่ที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ East Kolaka ของ จ.สุลาเวสีตะวันออก โดยจะเพิ่มพื้นที่นาข้าวใหม่จำนวน 5,726 เฮกตาร์ เพื่อสนับสนุน อธิปไตยทางอาหารและการเป็นคลังอาหารของโลก โดยมุ่งเน้นการเพิ่มผลผลิตอาหาร ท้องถิ่นผ่านการเพิ่มประสิทธิภาพของที่ดินที่มีอยู่ ซึ่งแผนการนี้อยู่ในโครงการ ขยายพื้นที่ (Extensification Program) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น เพื่อบรรลุเป้าหมายการมีอธิปไตยทางอาหาร โดยเฉพาะการผลิต ข้าวในพื้นที่ดังกล่าว

นาย Rusdin ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในอนาคตการพัฒนาพื้นที่นาข้าวจะถูกแบ่งเป็น หลายอำเภอและเมืองใน จ.สุลาเวสีตะวันออก ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการ ทำการเกษตรเกี่ยวกับข้าว จากข้อมูลในปัจจุบัน พื้นที่อำเภอ East Kolaka เป็นพื้นที่ใน จ.สุลาเวสีตะวันออกที่มีการพัฒนาพื้นที่นาข้าวใหม่มากที่สุด ซึ่ง Distanak ได้สนับสนุนโครงการนี้โดยจัดเตรียมเมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย ท่อระบายน้ำ และอุปกรณ์การเกษตรต่างๆ เพื่อช่วยให้โครงการนี้ประสบความสำเร็จ นาย Rusdin หวังว่าการพัฒนาพื้นที่ใหม่ในอนาคตจะช่วยเพิ่มผลผลิตในพื้นที่ดังกล่าว โดยเฉพาะข้าว

ที่มา: detiksultra.com วันที่ 22 มกราคม 2568

รมช. SUDARYONO เดินหน้าสร้างเขื่อน SIDORAS

นาย Sudaryono รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร ยืนยันว่า การสร้างเขื่อน Sidoras ในอำเภอ Deli Serdang จ.สุมาตราเหนือ จะเริ่มดำเนินการก่อสร้างในปีนีรร่วมกับกระทรวงโยธาธิการและการเคหะ (PUPR) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการชลประทานในฤดูปลูกข้าวรอบที่สามของเกษตรกรในอินโดนีเซีย และช่วยเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร รวมถึงการปรับปรุงระบบชลประทานในพื้นที่ลุ่มน้ำ เพื่อให้มั่นใจว่าเกษตรกรจะมีน้ำเพียงพอสำหรับการผลิต ขณะเดียวกัน นาย Sudaryono กล่าวเสริมว่า ในอดีตเขื่อน Sidoras เคยมีประโยชน์มากต่อเกษตรกรในพื้นที่ แต่ปัจจุบันเขื่อนชำรุดเสียหาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการจัดหาน้ำที่จำเป็นในการเพิ่มผลผลิต และการบรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองด้านอาหาร

การสร้างเขื่อนขึ้นใหม่จะช่วยให้เกษตรกรสามารถปลูกข้าวและเก็บเกี่ยวได้สามครั้งตามรอบปกติ ขณะที่ในปัจจุบันการเก็บเกี่ยวมีเพียงหนึ่งหรือสองครั้งต่อปีเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายที่จะฟื้นฟูผลผลิตทางการเกษตรให้กลับสู่สภาพปกติและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตให้เป็นไปตามเป้าหมาย โดยรัฐบาลได้เตรียมจัดหาพันธุ์พืชที่มีคุณภาพและการเพิ่มปริมาณปุ๋ยจากภาครัฐ จากเดิมมีการจัดหาไว้ 4.5 ล้านตัน เพิ่มขึ้นถึง 100 เปอร์เซ็นต์ เป็น 9.5 ล้านตัน เพื่อสนับสนุนโครงการการพึ่งพาตนเองทางอาหาร ผ่านโครงการพัฒนาเขื่อน Sidoras รวมถึงการจัดหาพันธุ์พืชและปุ๋ย จึงคาดว่าภาคเกษตรกรรมใน จ.สุมาตราเหนือจะขยายตัวและมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองทางอาหารของประเทศได้

ที่มา: กระทรวงเกษตร วันที่ 23 มกราคม 2568

รัฐบาลยืนยันรับซื้อข้าวเปลือกตามราคารัฐบาลกำหนด (HPP) เพื่อคุ้มครองเกษตรกร

เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2568 ในที่ประชุมคณะกรรมการประสานงานด้านความมั่นคงทางอาหาร นาย Zulkifli Hasan รัฐมนตรีประสานงานด้านอาหารเปิดเผยว่า รัฐบาลยืนยันว่า ผลผลิตข้าวเปลือกจากเกษตรกรจะได้รับการซื้อในราคา 6,500 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม ตามที่ รัฐบาลกำหนด (Cost of Goods Sold: HPP) อย่างไม่มีข้อยกเว้น ซึ่งสะท้อนถึงความมุ่งมั่นของ รัฐบาลในการคุ้มครองเกษตรกรและการกำหนดนโยบายอย่างเข้มงวดในการซื้อข้าวเปลือก ตามราคาที่กำหนด เพื่อป้องกันการรับซื้อข้าวที่ไม่เป็นธรรมในตลาด นอกจากนี้ ยังมี การคาดการณ์ว่าการผลิตข้าวจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 50 ระหว่างเดือนมกราคมถึงมีนาคม 2568 ซึ่งจะสามารถดูดซับข้าวได้ถึง 3 ล้านตันในช่วงเวลาดังกล่าว

Bulog ได้รับมอบหมายให้รับซื้อข้าวจากโรงสีที่ซื้อข้าวเปลือกจากเกษตรกรในราคาตาม HPP อยู่ที่ 12,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม หากโรงสีใดไม่รับซื้อตามราคาที่กำหนด Bulog จะดำเนินการซื้อข้าวเปลือกจากเกษตรกรโดยตรง เพื่อให้การดูดซับข้าวเป็นไปตามเป้าหมาย ที่กำหนด นอกจากนี้ Bulog ได้เสนอให้มีความยืดหยุ่นในการกำหนดราคาซื้อข้าวในช่วง ระหว่าง 12,000 - 12,250 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม แทนราคาคงที่ ซึ่งที่ประชุมได้ให้ความเห็นชอบ แต่ยังคงนำเข้าไปประชุมร่วมกับประธานาธิบดีเพื่อตัดสินใจขั้นสุดท้าย

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ย้ำถึงผลกระทบที่สำคัญ หากข้าวเปลือกของเกษตรกรยังคงถูกซื้อในราคาที่ต่ำกว่า HPP ซึ่งจะส่งผลเสียหายให้กับ เกษตรกรและอาจคุกคามความพยายามในการสร้างความมั่นคงทางอาหาร รวมทั้งทำให้ พื้นที่ปลูกข้าวลดลงในอนาคต เนื่องจากเกษตรกรหันไปปลูกพืชที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่า โดยเฉพาะพื้นที่ใน จ.ชวาตะวันออก จ.ชวากลาง และจ.ชวาตะวันตก ขณะเดียวกัน จากการติดตามผลของกระทรวงเกษตรพบว่า ร้อยละ 70 ของราคาข้าวเปลือกในบางพื้นที่ ยังคงต่ำกว่าราคา HPP ข้อมูล ณ วันที่ 21 มกราคม 2568 ราคาข้าวเปลือกในพื้นที่อำเภอ Bunguran Tengah เขต Natuna จ. Riau อยู่ระหว่าง 5,000 – 6,000 รูเปียห์ต่อกิโลกรัม ขณะที่ในเขต Gunung Kidul และเขต Bantul จ.ยอกยAKARTA ราคาข้าวเปลือกอยู่ที่ 5,000–5,800 รูเปียห์ และ 5,800 – 6,300 รูเปียห์ ตามลำดับ ทั้งนี้ การกำหนดนโยบาย ในการซื้อข้าวเปลือกตามราคาที่กำหนด อย่างเข้มงวด รัฐบาลคาดว่าจะช่วยส่งเสริม ความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกร พร้อมทั้ง รักษาความยั่งยืนของความมั่นคงทางอาหาร ในระดับชาติ

ที่มา: กระทรวงเกษตร วันที่ 23 มกราคม 2568

อินโดนีเซียเตรียมรับมือโรคปากและเท้าเปื่อย เร่งฉีดวัคซีนสร้างภูมิคุ้มกันหมู่

เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2568 นาย Agung Suganda อธิบดีกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตร อินโดนีเซีย ได้ประชุมร่วมกับหัวหน้าสำนักงานปศุสัตว์ท้องถิ่น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากภาคส่วนต่างๆ รวมถึงสมาคมวิชาชีพ มหาวิทยาลัย และเกษตรกร เพื่อกำหนดมาตรการในการควบคุมและกำจัดโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) ณ กรุงจาการ์ตา นาย Agung เปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรกำลังเตรียมกลยุทธ์ปฏิบัติการสำหรับการดำเนินโครงการ “เดือนแห่งการฉีดวัคซีนป้องกันโรค FMD” ใน 9 จังหวัดที่อยู่ในเขตการกำจัดโรค (เขตสีแดง) ซึ่งประกอบด้วย 6 จังหวัดบนเกาะชวา และ จ.ลัมปุง จ.บาหลิ และจ.นูซาเต็งการาตะวันตก การดำเนินมาตรการดังกล่าว มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมและกำจัดโรค FMD ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อภาคการปศุสัตว์ของประเทศ โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และเกษตรกร ในการดำเนินการอย่างเป็นระบบและครอบคลุมทุกพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ

การประชุมครั้งนี้ไม่เพียงมุ่งเน้นการกำหนดกลยุทธ์การฉีดวัคซีนเพื่อรองรับกิจกรรมที่จะจัดขึ้นในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงมีนาคม 2568 แต่ยังเป็นการประเมินผลจากการดำเนินการฉีดวัคซีนที่เริ่มต้นตั้งแต่เดือนธันวาคม 2567 นาย Agung ให้ข้อมูลต่อไปว่า แผนการฉีดวัคซีนใน 9 จังหวัดที่อยู่ในเขตสีแดงจะดำเนินการในช่วงเวลาดังกล่าว โดยกระทรวงเกษตรกำลังพัฒนาแผนปฏิบัติการสำหรับการฉีดวัคซีนป้องกันโรค FMD ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงมีนาคม 2568 และจะดำเนินการฉีดวัคซีนพร้อมกันในทุกจังหวัดที่ได้รับผลกระทบ กระทรวงเกษตรได้จัดเตรียมวัคซีนจำนวน 4 ล้านโดส ภายใต้งบประมาณแผ่นดิน (The State Budget: APBN) ขณะเดียวกัน รัฐบาลท้องถิ่นจะให้การสนับสนุนวัคซีนเพิ่มเติมผ่านงบประมาณท้องถิ่น (The Regional Budget: APBD) เพื่อให้ครอบคลุมความต้องการวัคซีนในพื้นที่เป้าหมาย นอกจากนี้ ภาคเอกชนยังมีบทบาทสำคัญในการดำเนินโครงการฉีดวัคซีนแบบอิสระ โดยเฉพาะใน จ.ลัมปุง ซึ่งมีบริษัทปศุสัตว์หลายแห่งเข้าร่วมโครงการ ทั้งนี้ บริษัทบางแห่งได้ให้บริการฉีดวัคซีนฟรีแก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในรัศมีไม่น้อยกว่า 3 กิโลเมตรรอบฟาร์มของตน เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของชุมชนโดยรอบ

จากการประเมินสถานการณ์ นาย Agung กล่าวว่า อินโดนีเซียจำเป็นต้องใช้วัคซีนประมาณ 6 ล้านโดส เพื่อควบคุมโรค FMD ใน 9 จังหวัดที่อยู่ในเขตสีแดง อย่างไรก็ตาม ด้วยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เกษตรกร และภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง อินโดนีเซียจะสามารถสร้างภูมิคุ้มกันหมู่ (Herd immunity) ที่จำเป็นต่อการควบคุมโรคดังกล่าวได้ นอกจากนี้ การสนับสนุนจากจากศูนย์เวชภัณฑ์สัตว์แพทย์ (The Center for Veterinary Pharmacy: BBVF) Pusvetma ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงเกษตรที่รับผิดชอบด้านการผลิตและพัฒนา ยา วัคซีน และผลิตภัณฑ์ทางสัตวแพทย์ โดยเฉพาะสำหรับการควบคุมและป้องกันโรคในสัตว์ ช่วยเสริมความเชื่อมั่นว่าอินโดนีเซียจะสามารถควบคุมการแพร่ระบาดของโรค FMD ได้สำเร็จ

ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2567 ถึงวันที่ 23 มกราคม 2568 มีรายงานการตรวจพบโคจำนวน 28,725 ตัว ติดเชื้อ FMD กระจายอยู่ใน 18 จังหวัด อย่างไรก็ตาม นาย Agung ยืนยันว่า แนวโน้มของจำนวนสัตว์ที่ติดเชื้อลดลงอย่างมีนัยสำคัญ โดยปัจจุบันจำนวนสัตว์ติดเชื้ออยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) ที่บันทึกไว้ในสัปดาห์ที่สามของเดือนธันวาคม 2567 แม้ว่าจะพบการระบาดในบางพื้นที่ของเขตสีแดง แต่ด้วยความร่วมมืออย่างเข้มแข็งระหว่างรัฐบาล และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง อินโดนีเซียมีความมั่นใจว่าจะสามารถปลอดจาก FMD ได้ในระยะเวลาอันสั้นที่สุด

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตร อินโดนีเซีย
วันที่ 25 มกราคม 2568

รมว.เกษตรฯ ปลักดัน NTT เป็นแหล่งผลิตอาหารสำคัญทางตะวันออกของอินโดนีเซีย

เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2568 นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ได้เดินทางเยือนเขื่อน Raknamo เมือง Kupang จ.นุซาเต็งการาตะวันออก (Nusa Tenggara Timur: NTT) และยืนยันว่า กระทรวงเกษตรพร้อมที่จะทำ NTT เป็นจังหวัดที่มีความมั่นคงทางอาหารในภาคตะวันออกของอินโดนีเซียภายในระยะเวลาไม่เกินสามปี ด้วยศักยภาพของพื้นที่กว่า 300,000 เฮกตาร์ NTT ถูกพิจารณาให้เป็นหนึ่งในกำลังสำคัญสำหรับความมั่นคงทางอาหารของประเทศ หากมีการเพาะปลูกข้าวบนพื้นที่ 200,000 เฮกตาร์เพียงแค่สองครั้งต่อปี สามารถให้ผลผลิตสูงถึง 2 ล้านตัน ขณะที่ความต้องการของ NTT มีเพียง 1.3 ล้านตัน ซึ่งจะทำให้มีผลผลิตส่วนเกิน 700,000 ตัน นอกจากนี้ หาก NTT สามารถผลิตอาหารเพียงพอต่อความต้องการในพื้นที่ จะช่วยลดการพึ่งพิงข้าวจากจังหวัดอื่นๆ เช่น จ.สุลาเวสีใต้และจ.ชวาตะวันออก ซึ่งจะส่งผลให้ต้นทุนด้านการขนส่งลดลงและช่วยควบคุมอัตราเงินเฟ้อในพื้นที่ โดยนาย Amran ระบุว่า หากบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ ราคาสินค้าเกษตรจะลดลงและประชาชนจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เนื่องจากต้นทุนการขนส่งที่สูงมักจะตกเป็นภาระของประชาชน ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ราคาสินค้าเกษตรมีราคาแพง

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว กระทรวงเกษตรได้แสดงความมุ่งมั่นที่จะให้การสนับสนุนในรูปแบบต่างๆ ตั้งแต่การพัฒนาแหล่งน้ำ การจัดหาปุ๋ย เครื่องมือและเครื่องจักรทางการเกษตร ไปจนถึงการให้คำปรึกษาอย่างเข้มข้น โดยตั้งเป้าหมายไม่เกินสามปี และจะให้การสนับสนุนทุกอย่างที่จำเป็น รวมถึงการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พื้นที่ และหวังว่าโครงการการผลิตอาหารเพียงพอจะช่วยลดอัตราความยากจนใน NTT ซึ่งขณะนี้ มีอัตราความยากจนสูงถึงร้อยละ 20 พร้อมกล่าวว่า ภาคเกษตรกรรมคือกุญแจสำคัญในการลดความยากจนใน NTT หากโครงการนี้ประสบความสำเร็จ ประชาชนจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

นาย Andriko Noto Susanto รักษาการผู้ว่าราชการ จ. NTT ได้แสดงความยินดีต่อความสนใจของรัฐบาลกลางในภาคการเกษตรของจังหวัด และอธิบายเพิ่มเติมว่า พื้นที่ที่มีศักยภาพในการเพาะปลูกข้าวกว่า 300,000 เฮกตาร์ ได้รับการพัฒนาไปแล้ว 177,000 เฮกตาร์ โดยมีดัชนีการเพาะปลูก (IP) อยู่ระหว่างที่ 1 - 1.5 และยังมีพื้นที่แหล่งน้ำ 123,000 เฮกตาร์ ที่พร้อมสำหรับการเพิ่มผลผลิต ด้วยการสนับสนุนจากรัฐบาลกลาง NTT จะสามารถมีส่วนช่วยในการบรรลุเป้าหมายความมั่นคงทางอาหารของประเทศได้ นอกจากนี้ นาย Andriko กล่าวเสริมว่า ด้วยความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น NTT เชื่อมั่นว่าจะสามารถกลายเป็นแหล่งผลิตอาหารสำคัญในภาคตะวันออกของอินโดนีเซีย พร้อมทั้งเสริมสร้างอำนาจทางอาหารของชาติได้อย่างมั่นคง

ที่มา: กระทรวงเกษตร อินโดนีเซีย
วันที่ 28 มกราคม 2568